

mede. Saa sagde Grev Reventlow: Trøf saa „Hartkorn“ frem, han havde en Hest, der hed saadan. Det var da et mærkeligt Navn for en Hest, sagde den fremmede. Nej, det er et rigtig Navn, sagde Greven, den Hest kan man læsse alting paa, den gaar saa jævnt og roligt med det uden at kny, og lige saadan er det med Hartkornet, der kan man blive ved at læsse paa og Hartkornshyderne sige ingen Ting. Det er det, der er stet i de senere Aar, man er bleven ved at læsse paa Hartkornet og sidst ved Loven om Alderdomsforfølgelse; thi ganske vist ere Kommunerne mere og mere komne til at sætte Forholdet mellem Formue og Vejlighed og Hartkorn noget bedre for Hartkornet, men derved, at Skatterne ere stegne saa stærkt, er Hartkornskatten ogsaa stegen. Det glæder mig, som sagt, at den ærede Ordfører syntes at stille noget i Udsigt om, at det dog kunde være rimeligt, at vi gjorde noget i den Henseende, og han erkendte rent ud, som jeg før sagde, at vi trængte til at faa en bedre Maalestof for de faste Skatter, og jeg kan ikke tro, at den ærede Ordfører eller det store Flertal aabent og ærlig ligefrem vilde erkende, at vi trængte til at faa en bedre Maalestof for faste Skatter og saa lade være at gøre noget i den Henseende, det tror jeg ikke, de ville, og derfor haaber jeg, at vi muligvis mellem 2den og 3dje Behandling kunne komme til en Forhandling, der kan føre til et Resultat i den Henseende. Den store Frygt, som fra forskellige Sider er udtalt for at komme til en Afstribning af Hartkornskatten, er jo alt for stærk og alt for lidt begrundet i Virkeligheden, thi naar man gaar til en Afstribning i saa langt et Måemaal, som vi have tænkt os, saa vil den ikke alene virke meget slemmeligt, men man vil ogsaa kunne komme til at ramme vedkommende Skatteydere igennem Stat paa Vejlighed, det er noget, jeg paaviste i mit første Foredrag, og jeg skal ikke komme vidtløftig ind derpaa, men det er klart, at naar man tager lignende Regler som dem, der nu gælde i Ringkøbing Amt, og som ere fremstillede i Vædringsforslag af det ærede Medlem for Bræstø Amt's 1ste Valgfreds (S. Scavenius) om, at Indtægt af fast Ejendom svarer dobbelt mod Indtægt af personligt Arbejde og svarer som 4 til 3 af pensionsberettiget Indtægt, og naar man desuden har Ret til at forhøje efter Vejlighed indtil 50 pCt., saa kan man meget vel ramme vedkommende Skatteydere, som komme til at faa Vædring i Hartkornskatten. Selv i et saadant Eksempel som det, der blev fremført af det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dinesen) i Gaar, og som

vel saatens er det krasseste Eksempel, det ærede Medlem kunde finde, falder det dog ikke saa grelt ud, som det ærede Medlem maaske troede, naar man tager Hensyn til disse Vigningsregler. Det ærede Medlem sagde, at i en Kommune var der en Mand, som svarer Halvdelen af Kommunens Hartkornsskat, 4.000 Kr., medens han kun svarer 400 Kr. i Formue- og Vejlighedsstat, men det siger jo ikke stort, naar man ved, at kun $\frac{1}{3}$ i denne Kommune er lagt paa Formue- og Vejlighed, thi medens de 4.000 Kr. er Halvdelen af Hartkornskatten, ere de 400 dog $\frac{1}{3}$ af hele Sognets Stat paa Formue og Vejlighed, og der er ingen Tvivl om, at naar vedkommende Sogn efterhaanden kom til at afstribes sin Hartkornsskat, vilde det ogsaa efterhaanden komme til at tage Hensyn dertil, og gennem Vejlighedsstaten temmelig stærkt ramme vedkommende Mand. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men blot berøre det.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Veth-Espensen) sagde et Ord, som jeg ligesom skal underkregge, han sagde, at hans Hjerte var hos Mindretallet, men naar det ærede Medlems Hjerte er hos Mindretallet, vil jeg raade det ærede Medlem til ogsaa at følge Mindretallet. Jeg tror, at ogsaa i Politisk gør man rettest i at følge, hvad Hjertet siger, og ikke Snusformuften; thi følger man kun, hvad Hjertet siger, tror jeg, man rammer de rette Ting og kommer til at staa tilfreds med sig selv, og jeg tror ogsaa, at Vælgerne i Længden ville være tilfredse med det. Naar det ærede Medlem kunde tale saaledes, vilde jeg have haabet, at han ogsaa kunde have fulgt os ved Afstemningen. Det kunde han imidlertid ikke, men det maa det ærede Medlem jo selv afgøre. Den ærede Minister fremhævede, at Afstemningen over mit Forslag var en principiel Afgørelse. Det er ganske rigtigt, det er det ogsaa, og derfor er det, at Forslaget under Nr. 1 er stillet; hele Forslaget er stillet for at faa denne Principafgørelse og for at faa en principiel Afstemning; og naar det er Tilfældet — og det er udtalt baade af mig og fra flere Sider, ogsaa af den ærede Indenrigsminister — kan jeg ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem for Frederiks- fund (B. Bederjens) ikke kunde stemme sammen med os, fordi han havde noget imod et enkelt Punkt i det hele Forslag; jeg kan ikke forstaa, at han saa ikke kan stemme sammen med os; thi dette er jo ikke en endelig Afgørelse, vi komme jo til 3dje Behandling, og der kunde det ærede Medlem jo saa, hvis vort Forslag blev vedtaget, stille Vædringsforslag om dette ene Punkt, som